

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **E. p. s.**, zast. Mgr. Luděkem Šikolou, Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 29 Ca 159/2003 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 29 Ca 159/2003 – 37 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 19. 10. 2005 se žalobce (dále jen stěžovatel) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 3. 3. 2003, č. j. JMK 6738/2003/OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu ve Znojmě, odboru výstavby, ze dne 21. 1. 2003, č. j. 23d 1000639/2003-N1 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Stěžovatel napadá shora uvedený rozsudek zejména pro nesprávný závěr soudu o tom, že v případě, kdy požadoval nahlédnutí do projektové dokumentace resp. pořízení fotokopií z této dokumentace, pak zákonné požadavky pro přístup k takovým informacím, které jsou součástí správních spisů, stanoví § 133 stavebního zákona nebo § 23 správního řádu a je-li tedy poskytnutí informace ve formě nahlížení do projektové dokumentace upraveno zvláštním právním předpisem, pak zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím aplikovat nelze. Stěžovatel uvádí, že v případě posuzování vztahu mezi zákonem o poskytování informací a ust. § 23 správního řádu a ust. § 133 stavebního zákona, s ohledem

na zcela odlišnou judikaturu, je možné akceptovat výklad, podle kterého je zákon o svobodném přístupu k informacím obecným předpisem upravujícím poskytování informací vymezenými subjekty a je tak provedením článku 17 odst. 5 Listiny. Současně však je stěžovatelem poukazováno na skutečnost, že je-li ustanovení § 133 stavebního zákona lex specialis k zákonu č. 106/1999 Sb., pak pouze pro případy v tomto ustanovení upravené. Z textu ust. § 133 stavebního zákona pak vyplývá, že se týká pouze nahlížení do stavební dokumentace, nikoliv tedy poskytování informací ve stavebním a územním řízení obecně a je možno je použít pouze v případě žádosti o nahlédnutí do této dokumentace. Ze žádosti stěžovatele vyplývá, že o nahlédnutí do stavební dokumentace nežádal, nýbrž požadoval formou kopií určitých dokumentů poskytnutí informací. Povinnost takto požadované informace poskytnout ukládá žalovanému ust. § 14 odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný byl tedy povinen stěžovateli požadované informace poskytnout, pokud by nedospěl k závěru, že se těchto informací týkají některá omezení upravená v § 7 až § 11 cit. zákona. V neposlední řadě je stěžovatelem namítáno, že krajský soud nesprávně posoudil právní povahu úkonu stěžovatele - žádost o informace podle cit. zákona, kdy z hlediska jeho znění nelze dovozovat, že některý subjekt (v tomto případě účastník řízení) není oprávněn k tomu, aby podal žádost o informaci dle tohoto zákona a měl tak méně práv než „každý“ jak je uvedeno v ust. § 3 odst. 1 zákona. Nelze tedy dovozovat, že žádost stěžovatele o informace dle zákona č. 106/199 Sb. byla jiným právním úkonem v režimu jiného zákona a pokud měl povinný subjekt pochybnosti o obsahu žádosti o informaci, měl postupovat v souladu s ust. § 14 odst. 3 písm. a) cit. zákona.

Na základě uvedeného názoru stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu vychází z nesprávného posouzení právní otázky dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále, že skutková podstata, z níž vycházely správní orgány ve svých rozhodnutích nemá oporu ve spise a pro tuto již v žalobě vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit /ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s./. Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zákona nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 13. 1. 2003 stěžovatel uplatnil u prvostupňového správního orgánu žádost o poskytnutí informací — poskytnutí kopií spisových materiálů z územního řízení ve věci „Z. - n. S., parkoviště u B. d.“. Stěžovatel byl současně účastníkem

výše označeného územního řízení. Prvostupňový stavební úřad žádosti žalobce nevyhověl s tím, že poskytnutí požadovaných informací vylučuje ust. 2 odst. 3 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o informacích), podle kterého se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu se stěžovatel odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 3. 2003, č. j. JMK 6738/2003/OÚPSŘ odvolání zamítl s odůvodněním, že prvostupňovým správním orgánem bylo správně konstatováno, že u probíhajícího správního řízení (územního řízení) je poskytování informací upraveno speciálním zákonem, a to zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon). V rozhodnutí žalovaný uvedl, že v ust. § 34 posledně citovaného zákona je vymezen okruh účastníků řízení, kteří mají právo v průběhu řízení nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy dle ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Jelikož svých práv účastníka řízení, nahlížet do spisového materiálu a pořizovat si z něj výpisy, dne 13. 1. 2003 žalobce využil, nebyl na svých právech nijak zkrácen. Žalovaný dále sdělil, že účelem zákona č. 106/1999 Sb. není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů, v tomto případě stavebního zákona a správního řádu. Rovněž, dle názoru žalovaného, není jeho účelem ani suplovat územní řízení, jehož pravidla jsou upravena stavebním zákonem, což také vyplývá z ust. 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se citovaný zákon nevztahuje mimo jiné na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Jestliže tedy v daném případě probíhá správní řízení podle stavebního zákona (v dané věci územní řízení), které je stavebním zákonem specificky upraveno, je stavební úřad povinen postupovat podle tohoto zákona a respektovat jeho ustanovení. Dle žalovaného se musí vedle toho také respektovat ustanovení správního řádu upravující obecná pravidla správního řízení, která nejsou ve stavebním zákoně zvlášť upravena, např. ust. § 23 správního řádu, který upravuje pravidla nahlížení do spisů. Žalovaný neakceptoval tvrzení stěžovatele, dle kterého bylo ust. § 133 stavebního zákona nepřímo novelizováno zákonem č. 106/1999 Sb., taková novelizace by musela být ze zákona č. 106/1999 Sb. zjevná, nic obdobného však uvedený zákon nestanoví. Žalovaný nesouhlasil s námitkou stěžovatele, že stavební zákon ani správní řád nejsou zvláštním právním předpisem o poskytování informací ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Citované ustanovení, dle názoru žalovaného nepojednává o „zvláštním právním předpisu o poskytování informací“, nýbrž o „zvláštním právním předpisu“ s tím, že dále odkazuje na příklady zvláštních zákonů a neuvádí jejich taxativní výčet. Podle žalovaného je seznámení účastníků řízení se všemi podklady pro územní rozhodnutí bez jakýchkoliv pochybností poskytnutím informací, a to podle pravidel stanovených stavebním zákonem pro územní řízení. Vzhledem k tomu, že se zákon č. 106/1999 Sb. (dle jeho ust. § 2 odst. 3) nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu, nelze v daném případě ani použít ust. § 11 zákona č. 106/1999 Sb., které upravuje „další omezení práva na informace“, ale pouze v případech, na které se citovaný zákon vztahuje. Žalovaný uzavřel, že zákon č. 106/1999 Sb. a ani jiný právní předpis nestanoví správnímu orgánu povinnost poskytnout kopii celého správního spisu. Navíc v daném případě byla uplatněna natolik neodůvodněná žádost (důvodem není postavení účastníka řízení), že z žádosti není zřejmá jak požadovaná informace, tak ani to, proč by se měla poskytnout právě formou pořízení kopie.

Stěžovatel v obsáhlé žalobě namítal, že je účastníkem územního řízení o umístění stavby parkoviště, a že při nahlížení do spisu na stavebním úřadě žádal ústně o kopie konkrétních částí spisového materiálu, které mu však nebyly poskytnuty a bylo mu doporučeno, aby si dokumentaci opsal nebo požádal o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. S takovým postupem se stěžovatel neztotožnil, ale přesto podal žádost

o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. Písemnou žádostí ze dne 13. 1. 2003 požádal o zpřístupnění informací, konkrétně poskytnutí kopie spisového materiálu, přitom žádost podle stěžovatele splňovala náležitosti ust. 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

V odůvodnění rozsudku krajský soud podrobně průběh celého řízení zrekapituloval a v části podstatné pro posouzení projednávané věci uvedl, že poskytování informací z takového správního (územního) řízení je právě upraveno speciálním zákonem, a to stavebním zákonem. Okruh účastníků řízení, kteří mají právo v průběhu takového řízení nahlížet do správního spisu a případně si z něho pořizovat výpisy (popř. fotokopie), je stanoven v ust. § 34 stavebního zákona; jejich právo nahlížet do spisu je pak zakotveno v ust. § 23 správního řádu. Jak z obsahu správních spisů vyplývá, žalobce tohoto svého práva využil a nebyl tak ve svých právech, vyplývajících ze svého účastenství v řízení, jakkoliv omezen. Krajský soud uvedl, že účelem zákona č. 106/1999 Sb. není nahrazovat postup upravený zvláštními předpisy, jako jsou stavební zákon a správní řád. Soud I stupně přisvědčil žalobci v tom, že správní řád ani stavební zákon nejsou zvláštními předpisy o poskytování informací, jak to má na mysli ust. 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (odkaz č. 1 tohoto ustanovení směřuje pouze na příklady zvláštních zákonů, přičemž neobsahuje jejich taxativní výčet), a uvedl, že účelem zákona č. 106/1999 Sb. není suplovat pravidla územního řízení, která jsou upravena stavebním zákonem. Jestliže tedy právě probíhá správní řízení (územní řízení) dle stavebního zákona, specificky upravené právě tímto předpisem, pak jsou stavební úřad i odvolací orgán zavázáni postupovat podle stavebního zákona a musí respektovat pravidla tohoto řízení. S ohledem na ust. § 140 stavebního zákona musí tyto správní orgány aplikovat také příslušná ustanovení správního řádu, která obecně upravují pravidla správního řízení a nejsou ve stavebním zákoně samostatně upravena. Jedná se právě o výše citované ust. § 23 správního řádu. Jelikož ust. § 133 stavebního zákona upravuje evidenci a ukládání územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb orgány územního plánování a stavebními úřady pouze u těch případů, které již byly pravomocně rozhodnuty, není možná aplikace tohoto ustanovení v daném případě, neboť územní řízení doposud probíhalo a nebylo dosud pravomocně skončeno. Seznámení se účastníků řízení s veškerými podklady pro územní řízení je sice jednoznačně poskytnutím informací, avšak podle pravidel stanovených stavebním zákonem (ve spojení s příslušnými ustanoveními správního řádu).

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických nebo právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem (ust. § 2 s. ř. s.). Ochrany práv se lze domáhat jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (ust. § 5 s. ř. s.).

Obecně je právo na informace zaručeno článkem 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve speciálním ustanovení odst. 5 jsou pak státní orgány a orgány územní samosprávy zavázány přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Obdobně dle čl. 35 odst. 2 Listiny má každý právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, jež bylo blíže upraveno zákonem č. 123/1998 Sb. o právu na informace o životním prostředí.

Právo na přístup k informacím o činnosti veřejné správy a povinnost orgánů veřejné správy poskytovat přístup k těmto informacím je explicitně vyjádřena v rezoluci a Doporučení Poradního shromáždění Rady Evropy č. 428/1970 ze dne 23. 1. 1970 o masmédiích a lidských právech. Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R/81/19 ze dne 25. 11. 1981 o přístupu k informacím veřejných orgánů obsahuje následující principy: každá osoba má právo obdržet

informace uschovávané státními orgány, informace nemají být odmítnuty, i když žadatel nemůže prokázat oprávněný zájem, přístup k informacím má být uplatňován na principu rovnosti, informace mají být poskytnuty v přiměřené lhůtě, příslušný orgán musí sdělit důvody odmítnutí žádosti, zamítnutí žádosti musí být přezkoumatelné, přístup k informacím se nevztahuje na zákonodárné a soudní orgány.

Obecnou právní normou, která zajišťuje ústavní právo veřejnosti na informace o činnosti státních orgánů je zákon č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o svobodném přístupu k informacím. Právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb. principy výše uvedené obsahuje, přesahuje je v tom, že do okruhu povinných subjektů zahrnuje i orgány zákonodárné a soudní jako státní orgány, avšak s využitím pravidel o poskytování informací stanovených pro ně zvláštními předpisy. Podle ustanovení § 2 cit. zákona povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky, dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. Tyto povinné subjekty jsou zákonem zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné. Využívají k tomu jak tradičních prostředků zveřejňování informací, tak moderních prostředků šíření informací v elektronických sítích. Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osobě (ust. § 3 odst. 1). Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob. Podle § 14 odst. 3 písm. c) cit. zákona povinný subjekt posoudí obsah žádosti a poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti, a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.

Za práva na informace sui generis dle Listiny základních práv a svobod lze označit i právní instituty jiných právních předpisů, a to např. § 23 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení resp. ust. § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu.

Obsahem ust. § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, je povinnost uložená orgánům územního plánování a stavebním úřadům, které evidují, ukládají územně plánovací dokumentaci a dokumentaci staveb, umožnit osobám, které prokáží odůvodněnost svého požadavku, nahlížet do této dokumentace a pořizovat z ní výpisy; přitom jsou povinny učinit opatření, aby nahlédnutím do dokumentace nebylo porušeno státní, hospodářské či služební tajemství, jakož i zákonem uložená či uznaná povinnost mlčenlivosti. Dle ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení mají účastníci řízení a jejich zástupci právo nahlížet do spisů s výjimkou protokolů o hlasování a pořizovat si z nich výpisy. Správní orgán může povolit nahlédnout do spisů i jiným osobám, pokud prokáží odůvodněnost svého požadavku. Správní orgán je povinen učinit opatření, aby nahlédnutím do spisů nebylo porušeno státní, hospodářské nebo služební tajemství nebo zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti. Ačkoliv v době přijetí správního řádu či stavebního zákona nedovolovaly technické důvody kopírování spisu, a proto se texty spíše opisovaly, je dnes však třeba považovat pořízení fotokopii za ekvivalentní výpisům ze spisu, i když to ani jeden z citovaných právních předpisů výslovně neuvádí. Seznámení se účastníků řízení s veškerými podklady pro územní řízení je také jednoznačně poskytnutím

informací, avšak podle pravidel stanovených stavebním zákonem (ve spojení s příslušnými ustanoveními správního řádu). Pokud tedy požaduje účastník řízení (dle ust. § 34 stavebního zákona) umožnit nahlížení do projektové dokumentace či pořízení fotokopíí z této dokumentace, pak zákonné požadavky pro přístup k takovým informacím, jež jsou součástí správních spisů, stanoví § 133 stavebního zákona resp. § 23 správního řádu, kterého je třeba subsidiárně použít v územním (správním) řízení. Jestliže právě probíhá správní řízení (územní řízení) dle stavebního zákona, specificky upravené právě tímto předpisem, pak jsou stavební úřad i odvolací orgán zavázáni postupovat podle stavebního zákona a musí respektovat pravidla tohoto řízení. S ohledem na ust. § 140 stavebního zákona musí tyto správní orgány aplikovat také příslušná ustanovení správního řádu, která obecně upravují pravidla správního řízení a nejsou ve stavebním zákoně samostatně upravena. Jedná se právě o výše citované ust. § 23 správního řádu. Jelikož ust. § 133 stavebního zákona upravuje evidenci a ukládání územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb orgány územního plánování a stavebními úřady pouze u těch případů, které již byly pravomocně rozhodnuty, není možná aplikace tohoto ustanovení v daném případě, neboť územní řízení doposud probíhalo a nebylo dosud pravomocně skončeno.

Právo účastníka řízení nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy (fotokopie) vychází ze základních zásad správního řízení a je časově neomezené. Jak je výše uvedeno, právo účastníků územního řízení nahlížet do spisů a pořizovat si z nich výpisy vyplývá přímo z ust. § 23 odst. 1 správního řádu, přitom však účastníci řízení nejsou povinni, na rozdíl od jiných osob například uvedených v ust. § 23 odst. 2 správního řádu, prokazovat odůvodněnost svého požadavku. Právo na poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. není absolutní, ale může být omezeno, přičemž takové omezení musí být založeno zákonem. Ustanovení § 133 o stavebním řízení upravuje zvláštní podmínky pro poskytování informací týkajících se územního plánování a stavebního řádu formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a do dokumentace staveb a je právním institutem odlišným od procesního práva dle ust. § 23 správního řádu. Zákon č. 106/1999 Sb., v ust. § 1 stanoví základní podmínky, za nichž jsou informace poskytovány a který se co do forem poskytování informací rovněž neomezuje jen na nahlédnutí do spisu, přičemž tohoto práva může využít každá fyzická nebo právnická osoba. Rozdíl mezi jednotlivými instituty lze spatřovat v tom, že nahlížení do spisů ve správním řízení není realizací hmotného práva, nýbrž práva procesního; úprava obsažená ve správním řádu se totiž vztahuje pouze na situaci „fyzického“ nahlížení do spisu (zpravidla u správního orgánu; srovnej též např. § 23 zák.č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) Pokud však žadatel s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., požádá o poskytnutí informací obsažených ve spise jinou formou než nahlédnutím (poskytnutím kopie listin, ve spise obsažených, sdělením konkrétního údaje apod.), je na místě aplikovat zákonem upravující „právo na informace“, tedy postup dle cit. zákona č. 106/1999 Sb., neboť správní řád jiné formy poskytování informací neupravuje. Právo na informace dle zákona č. 106/1999 Sb. je tak možno označit za prostředek realizace hmotného práva, přičemž z ničeho nelze dovodit, že jej nemůže využít i účastník řízení, z něhož má být informace poskytnuta. Předpokladem pro postup dle zákona o poskytování informací je skutečnost, že žadatel přesně specifikuje požadovanou informaci, prokáže odůvodněnost svého požadavku a správní orgán, jako povinný subjekt, rozhodne v jakém rozsahu předmětnou informaci poskytne. Ve smyslu ust. § 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů je třeba za jedinou právní úpravu, která má před tímto zákonem přednost považovat takovou, která upravuje poskytování informací komplexně.

Z uvedeného vyplývá, že na poskytování informací povinnými subjekty z jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu se vztahuje beze zbytku jak právní

úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., tak i úprava obsažená ve správním řádu či stavebním zákoně; přitom tyto úkony mohou podléhat odlišným režimům těchto právních předpisů. Při poskytování určitých informací formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb (popřípadě pořízení kopií této dokumentace) je tedy třeba respektovat specifické podmínky za nichž je informace žádána a omezení vyplývající z jednotlivých právních úprav.

Pokud se tedy týká vlastního řízení o žádosti stěžovatele o poskytnutí informace, žádost o kopii spisového materiálu z územního řízení ve věci umístění stavby, jak byla stěžovatelem podána, lze hodnotit jako žádost dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný odepřel stěžovateli informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., s odkazem na ust. § 2 odst. 3 cit. zákona, jež poskytnutí informací vylučuje a s odůvodněním, že tohoto práva využil již jako účastník územního řízení. Ze znění žádosti vyplývá, že měla být poskytnuta kopie celého správního spisu (s výjimkou rozhodnutí kraj. úřadu dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů, a jeho příloh). Zákon o poskytování informací sice neobsahuje definici „informace“, obecně je možno obsah tohoto výrazu chápat jako „zpráva, sdělení“ nebo jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pakliže žalovaný považoval obecnost resp. neodůvodněnost žádosti o informace za překážku bránící jejímu vyřízení, bylo namístě, aby postupoval v intencích díkce § 14 odst. 3 písm. a) zákona o informacích a vyzval žadatele k jejímu upřesnění. Za situace kdy, stěžovatel založil svým podáním právní režim dle zákona č. 106/1999 Sb., a požadoval poskytnutí informací, měl povinný subjekt postupovat v režimu této zákonné úpravy a informaci stěžovateli poskytnout. Skutečnost, že žadatelem o informaci dle zákona o informacích, je současně účastník řízení, z něhož je informace poskytována, nemůže jít k jeho tíži a tvořit tak překážku bránící jejímu projednání a vyřízení. Závěr žalovaného a poté i soudu o nepoužití zákona č. 106/1999 Sb. nemá oporu v zákoně a vzhledem k výše uvedenému nemůže obstát.

Námítku nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, a proto kasační stížnosti podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. vyhověl a rozsudek soudu I. stupně zrušil a vrátil k dalšímu řízení; v něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu